

Anton Ingolič:

Kratkorepec v velikem svetu

Toda, jo! Ko se je na drugem bregu ogledal za Podzemnikom, je opazil, kako se sredi jarka bori z deroči mi valovi in kliče na pomoč Kratkorepec je začel kot brez uma tekat sem in tja po bregu. Medtem pa je Podzemnik vedno globlje tonil, glas mu je pešal in čez nekaj trenutkov je utonil. Tedaj je Kratkorepec položil glavo med prednji nogi in krčevito za jokal. Ko se je nekoliko potolažil, je odgrizel nekaj lapuhovih listov in jih položil na mrtvega dobrodelnika, ki

neki kmet iz Radvanja, toda korenja je prav za prav moje, mu je vzklikal. »Tale zelnik je zasadila kmetica iz mariborskega predmestja, plele in okapale so ga ženske od bogve kod, da so zrasle te velike sočne glave, ki so zdaj moje... In ta repa... in to korenje, pa detelja na desni... Poglej, vse to je moje, tu sem jaz kralj! Ti si moj gost, zato ti je dovoljeno, da se na- užiješ vsega, kar raste v mojem kraljestvu!«

Naposled se je ustavil in povabil

ga je medtem voda priplavila na breg. Bogve kako dolgo bi bil ostal pri njem, da ni v bližini nenadoma zašumelo in ni planil predenj sam Hitronožec. Ko mu je Kratkorepec povedal žalostno zgodbo, sta spravila Podzemnika v bližnjo jamo in jo zasula z zemljo; končno pa je dejal Hitronožec, potrpljaj! Kratkorepeca po ramenih:

»Ljubi sinko, potolaži se. Če se ti ne bo zgodilo na potovanju nič hujšega, potem boš lahko zadovoljen. Pustiva zdaj Podzemnika in pojdi z menoj, da si ogledaš moje kraljestvo!«

Ponosno in mogočno je Hitronožec v velikih skokih zdrvel preko polj, ne prestanto se ozirajoč na Kratkorepeca, ki je šepel za njim.

»Glej, to ujivo korenja je posejal

Kratkorepeca na južino k ogromni zelnici. O, to je bila jed! Pod zobmi je hrustalo, da je bilo veselje. In čim bolj sta glodala v notranjost, tem slastnejše je bilo!

»Zdaj mi pa pokaži svoj dom!« je dejal končno Kratkorepec in se pripravil na skok.

»Le počasi,« ga je Hitronožec zavrnil. »To je bila šele predjed!«

Naj se je Kratkorepec še tako brnil in izgovarjal, da ne more več jesti, moral je še na korenje, potem v deteljišče in naposled v bližnji gozd na izhrana zelišča. Slednjič sta prišla na prostran zelnik; sredi njega se je Hitronožec ustavil, pomignil svojemu spremljevalcu in pokazal na desno, kjer je Kratkorepec opazil majhno

luknjo pod nagnjeno zelno glavo.

»Vidiš, tam je vhod v moj dom! A ne bova šla naravnost vanj. Teci za mano!« Hitronožec je pretekel zelnik, skočil še nekajkrat na levo in desno in smuknil pod nagnjeno zelno glavo. Kmalu za njim pa Kratkorepec, ki se ni mogel načuditi Hitronožčevemu ravnanju. A spraševati ni bilo časa. Slediti mu je moral z naraščajočo tesnobo po ozkem rovu. Videl sploh ni ničesar, tudi potem ne, ko je Hitronožec izpregovoril:

»Tako! Zdaj sva doma!«

Ležišče je bilo sicer mehko in toplo, a teme se Kratkorepec dolgo ni mogel privaditi. Toda Hitronožec mu je z veliko zgovornostjo razložil, da je takšno bivališče najbolj varno, vanj tudi ne gre nikoli naravnost, da ga tako ne more nihče izslediti. Potem sta se še pogovarjal o tem in onem, dokler ni Hitronožec zadremal. Kratkorepec pa je še premišljeval o svojih korakih v svet. Prvič izza odhoda se je zdaj spomnil na Majdico. Težko mu je postalo ob mislih nanjo, ki ga zdaj gotovo vsa obupana išče. A misel na življenje, ki ga čaka tu zunaj v svobodi ga je kmalu odobrovoljila, da je v lepih mislih na bodočnost tudi on zadremal. —

Ze ves teden je živel Kratkorepec pri Hitronožcu v gosteh.

Seznanil se je z bližnjo in tudi daljnjo okolico; vedel je, kje raste najbolj ša detelja, naučil se je že ločiti dober koren od slabega. Spoznal je nešteto dvonožcev in četveronožcev, ki jih ni še nikoli videl; tako drobno miško Podjedo, nagajivo veverico Glodglod, veselega škrijančka Pevca, plašljivo je-rebičko Sivko in nebroj žužkov, metuljčkov, hroščev in muh. Vsak dan je srečal kaj novega. Z vsakim dnem je postal na pogumnejši in samozavestnejši. Na Majdico se je redkokdaj spomnil; a če se je, si je dejal, zakaj je le ni tu, da bi se še ona navužila zlate prostosti. O, kako bi tekala po travnikih, trgala cvetlice, lovila metuljčke in se igrala pri potočkih.

Ko sta neke noči šla s Hitronožcem na pašo, se je Kratkorepec oddaljil na sosednjo njivo. Tam pa je zagledal nedaleč od sebe novega tovariša. Bil je še večji kot Hitronožec, uhlje na je imel takšne, da so se mu vlačili po tleh. Nekaj časa ga je pozorno opazoval, ko se je pa dobro prepričal, da je res njegovega rodu, se mu je v hi-

trih skokih približal in ga prijazno nagovoril:

»Dober večer, boter!«

Nagovorjeni je dvignil glavo in se nejevoljno ozrl na Kratkorepca, ki je čez čas nadaljeval:

»Kratkorepec je moje ime. Tudi jaz sem zapustil temne ječe in prišel v širni svet.«

Zdaj se je nagovorjeni z bliskovito naglico zaprašil v Kratkorepca in ga začel neusmiljeno klofutati.

»Ti bom že pokazal širnega svetla! Glej, da se mi izguhiš odtod!« je zakričal ves iz sebe. »Tu nimaš kaj iskati, tu prebiva moj rod, ki je ostal zdrav in trden skozi stoletja in tisočletja, ti pa spadaš med one, ki so se pomehkčili in se zatekli k človeku!«

V smrtnem strahu je jel Kratkorepec klicati na pomoč svojega dobrotnika. Ta je res prihitel, a kmalu je neznanec tudi njega tako udaril, da se je zakotalil po tleh. Kratkorepec je že mislil, da je po njem. Tedi se je v bližini oglasil nenavaden, strašen lajež. Neznanec je pri priči prebledel in jo odkuril. Hitronožec se je tudi pobral s tal, vzkliknil: »Reži! Lisica Mesarica nas je zavohala!« in se spustil v dir. Tudi Kratkorepec se je vrgel za njim, čeprav ga je bolelo vse telo. Lajež je prihajal vedno bliže, Hitronožec pa je dirkal še hitreje in kričal zaostajajočemu tovarišu: »Teci! A ne naravnost! Na levo! Na desno! Na prejt! Skok! Smuk!«

Ze dolgo sta sedela molče v varnem skrivališču, ko je Kratkorepec tvegala vprašanje:

»Kdo je bil tisti neusmiljeni tovariš in kdo je Mesarica?«

Hitronožec je najprej pojedel nekaj travnih bilk, nato pa dejal učeno in važno:

»Lisica Mesarica je največja sovražnica našega rodu. Oni neznanec ni sicer našega rodu, vendar pa nam je najbližji, a je tudi naš sovražnik. Ljudje mu pravijo divji zajec, dočim imajo nas za domače zajce ali kunce. Divji zajec živi samo zunaj v prosti naravi, medtem ko je naše prednike človek zaslužnil. Le v nekaterih daljnih deželah žive kunce še v svobodni naravi. Tu sva midva prva, ki sva se uprla človeku in se sneti vrnila tja, kjer je živel naš rod. Zalostno pa je, da nas tisti, ki so nam najbližji, črte in preganjajo. Zato se jih varuj. Spoznal jih boš po dolgih uhljih, močnih zadnjih nogah in po barvi.« (Dalje prihodnjič.)

Gabriel Scotti

S I V K A

Jazbina je bila prav blizu njune poti v strmem griču pod hrasti. Sneženka je morala biti že večkrat tam, ker je šla takoj k vratom in pomohla glavo v rov. Nekaj časa je tako ostala, oprezovala in prisluškovala. Rep ji je stal kvišku kakor zastava. Potem pa je iznenada pomahala z njim.

»Da,« je rekla prav sem imela. Dolgo je že, kar je šel na delo.

Po teh besedah se je splazila v rov in Sivka ji je potolažena sledila. Ni bila taka, da bi pustila prijateljico na cedilu.

ŠTIRINAJSTO POGLAVJE

Ropar v jazbini

Hodnik je držal poševno v tla. Krivil se je med koreninami in kamenjem in se pogosto cepil na vse strani. Časih se je razširil v pravcato dvorano z dvojnimi, trojnimi vrati, in se izgubljal čedalje globlje v tla.

»Imenitno stanovanje ima, to se mora reči,« je pripomnila Sivka. »Koliko sob pa je prav za prav?«

»Oh, cela kopica jih mora biti,« je odgovorila Sneženka. »Nekaj sob ima samo za zimo, druge pa so pripravljene za poletje. Potem ima spalnice, sobe za delo, kuhinjo in shrambo. Če se bova le znašli!«

Nekaj časa sta tiho lezli dalje in ti-pali pred se, potem pa je začela Sneženka vohljati.

»Zdi se mi, da nekaj diši!«

»Tudi meni se zdi!«

Kmalu nato sta prišli v veliko izbo, kjer je bilo v kotu ležišče iz listja. Mahu in mehkega lubja. Zdaj sta bili že globoko pod zemljo.

»Tu ima posteljo,« je rekla Sneženka. »Le poglej, kako mehko leži!«

Toda Sivka ni utegnila misliti na posteljo. Vsi njeni čuti so bili pri shrambi. Hodila je okoli, vohala in vi-hala nos, vtikala glavo povsod in časih še potipala s šapo. Kje bi pa moglo biti?«

Izenada se je dotaknila nečesa, ker se je začelo pod njeno šapo kotaliti. Jej! — Debel krompir!

»Kaj pa si našla?« je radovedno vprašala Sneženka.

»Vsaj njegovo klet za krompir sem iztaknila.«

Po teh besedah je zlezla Sivka v luk-njo, odkoder se je bil vsul krompir. Naposled je našla tu še marsikaj dru-gega. Tam v kotu je ležalo še nekaj mastnih kosti in dve krvavi ptičji pe-ruti.

»Pazi je rekla,« zdaj sem na pravi sledil!«

Se tisti trenutek se je zaletela z gla-vo v veliko mrtvo ruševko.

»Sneženka,« je vzkliknila, »pridi, pridi!«

Takoj nato sta bili že obe pri ptič in jo tako raztrgali in objedli, da je perje frfotalo na vse strani. Bili sta strašno lačni in obrali sta vse do kosti.

»Rada bi vedela,« je rekla Sivka, ko je potolažila najhujšo lakoto, »kaj bo pač starec rekel, ko odkrije, da sva mu pospravili pečenko. Gotovo si jo je ho-tel prihraniti za jutri opoldne.«

»Seveda bo besnel, toda misli, bo, da je bila Zvitorepka, saj to ne bi bilo prvič, da ga je okradla.«

Sivka je s polnimi čeljustmi pogle-dala kvišku.

»In če Zvitorepka res pride, ko se midve tu mastiva.«

»Da, zdi se mi, da bi se njej slabše godilo kakor nama. V nizkih hodnikih tu pod zemljo ne more pokoncu stati. Iztegniti se mora in se plaziti po tre-buhu. Zato se tudi ne more obrniti, do-kler ne pride v kakšno sobo. Sodim, da bi ji midve zasolili obed in da bi bila vesela, če bi prišla z zdravo kožo iz jazbine.«

Znan je pregovor: »Če o volku govo-riš, njegov rep ni več daleč.« Ta pre-govor se dostikrat uresniči. Tudi to pot se je. Sicer ni prišel volk ampak njegova tovarišica, lisica. Komaj je Sneženka povedala svoje besede do konca, že se je začelo kopanje po hod-nikih.

»Pst!« je dejala Sivka in dvignila šapo.

Pridržali sta sapo in prisluhnili. Res, tam je nekdo razločno kopal. Čulo se je, kakor bi se plazil po trebuhu na-prej. Prasketalo je po tleh in drsenje se je dobro razločilo.

»To je Zvitorepka,« je šepnila Sne-ženka. »Toda nič se ne boj, bova že na-pravili, da bo vse v redu!«

Preden je Sivka moglaourneti, kaj

njena tovarišica namerava, se je Sneženka že postavila k steni ob koncu rova na prežo in pripravila kremplje. Sivka ni marala za njo zaostati in zato se je postavila na drugo stran. Tako sta obe čakali z dvignjenimi šapami in iztegnjenimi kremplji. Če bo pomolila Zvitorepka svoj nos iz rova, se ji bo zgodilo desetkrat huje, kakor če bi ga vtaknila v osje gnezdo.

Tedaj se je začulo prasketanje prav blizu. — Toda potem je spet vse za trenutek utihnilo in ni bilo slišati niti glasu. Sneženka in Sivka sta se spogledali. Kaj naj vendar to pomeni?

Ali je mar zločinka zavohala, da ji preti nevarnost?

Tedaj pa se je iznenada pokazal koničast smrček. Oprezoval je nezaupno na obe strani, toda še preden ga je mogla lastnica potegniti nazaj, se je zasekalo deset kakor igle ostrih krempljev vanj in raztrgali so ga, da je bilo kar grdo gledati Zvitorepka je strašno zatulila in se umaknila.

Tudi Sivka in Sneženka sta začeli kričati z združenimi močmi. Pri tem sta pihali, kakor dve strupeni kači, napihovali sta se in se vzpenjali, da so se jima skoraj iskre kresale iz dlake.

Brez dvoma Zvitorepka ni prvič prišla v jazbino na obisk, prav tako gotovo pa se ji ni še nikoli tako zgodilo kakor zdaj. Zato je izgubila vesele, da bi šla še dalje in se je takoj zadensko umaknila nazaj.

»Zdaj pa se morava obrniti,« je šepnila Sneženka. »Preden se bo lisica pripravila za napad, se bova že izmuznili skozi zadnja vrata.«

Odhiteli sta v ozek hodnik, ki je držal poševno navzgor in čez nekaj trenutkov sta bili že obe zunaj jazbine, se preden je prehodila Zvitorepka pol poti. Zdrveli sta skozi gozd daleč stran. Kakor veter sta se podili med drevjem. Visoko nad njima so se lesketale zvezde in po mahu se je teklo tako čudovito mehko, v daljavi pa je migljala prijazna lučka — tja sta bili namenjeni.

PETNAJSTO POGLAVJE

V boj!

Bilo je že precej pozno, ko sta naposled prišli na cilj.

Hišna vrata so bila že davno zaklenjena, toda okno, kjer je gospa stanovala, je bilo še razsvetljeno. Tako sta vedeli, da je doma.

Sneženka je bila v enem skoku na oknu in je pritisnila glavo na steklo.

»Mijavi!« je rekla z najprijaznejšim glasom.

»Hov, hov!« je bil odgovor znotraj.

»Mijav,« je rekla Sneženka še enkrat. »Nič ni posebnega samo jaz sem.« Znotraj je spet zalajalo:

»Hov, hov!«

»No, no?« je vprašal začuden glas in velika senca se je pokazala na zastoru. »Ali ni bila tu neka mačka?«

Roka je potipala med rože na oknu in takoj nato se je pokazal star, naguban obraz za šipami.

»No, saj pravim,« se je iznova začulo. »Ali ni to naša Sneženka? Da, le počakaj, takoj pridem — —!«

[Dalje prihodnjije.]

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Jaz sem majhen fantek in še ne hodim v šolo, pisati pa že znam. Ime mi je Jurček. Tudi jaz bi Ti rad pisal, ker vidim, kako Ti pišejo moje sestrice. Jaz sem dobil za rojstni dan majhno harmoniko in že znam zaigrati na njej tele pesmi: »Daj, daj srček nazaj«, »Na planincih solnčece sije« in »Lisica je prav zvita zver«. Če boš moje pismo vrgel v koš, Ti ne bom nikoli več pisal. Lepo Te pozdravlja Tvoj

Jurček Brus,
v Ljubljani, Florijanska ulica šte. 38.

Ljubi Jurček, hudo sem se ustrašil Tvoje grožnje, da mi ne boš nikoli več pisal, če vržem Tvoje pismence v koš. Ko me je prvi strah minil, sem jo hitro mahnil v tiskarno in naprosil tiskarskega škrate, naj Tvoje pismence lepo natisne, potem sem pa tekel, kar so me nesle stare kosti, nazaj v pisarno in vzel pero v tresočo roko, da Ti napišem odgovor. Kako si le mogel misliti, da bi se hotel zameriti fantičku, ki zna že zdaj igrati na harmoniko mojo najljubšo pesem »Na planincih solnčece sije«? Pridi enkrat s harmoniko vred k meni v vas, saj veš, kje stanujem, pa bova skupaj zapela to lepo pesem. Pri srčno pozdravljam Tebe in Tvoje sestrice zmerom Tvoj stari

stric Matic.

Dragi stric Matic! Zahvaljujem se Ti za knjigo, katero sem danes prejela. In sem se jo tudi namenila takoj prečitati; ko jo bom prečitala, jo bom posodila tudi svojim prijateljicam. Odgovarjam Ti na novi natečaj »Nemogoče zgodbe«.

Takoj ko sem knjigo prejela sem šla na telefon in naročila iz Zemuna en aeroplan, da se popeljem v Ljubljano in se Ti osebno zahvalim za knjigo. Ali, da boš vedel, da stroškov si zaradi mene ne smeš delati, ker sem jaz zelo skromna. Ako pa aeroplana ne dobim Te o Veliki noči povabim s svojim stricem katerega imam v Ljubljani na pirhe. In Ti bom dala nekaj lepih pirhov, da boš imel name spomin, kakor ga imam tudi jaz nate, ker se mi poslal knjigo. Srčne pozdrave pošilja Tebi in vsem Jutrovčkom

Korun Valerija, uč. VI. r. v **Trenavi 42**
p. Gomilsko.

Dragi stric Matic! Ura je 4 zjutraj pa Ti že pišem, toda ojoj kaj je to, pero mi je skočilo iz roke in samo piše po belem papirju. Čudne reči piše to pero, piše na primer, da je videlo Tebe stric Matic, ko si šel v urad in je Tvoja aktovka sama korakala poleg Tebe oziroma racala, ker je bila silno polna. In kaj Ti še piše to pero, da je videlo v državi Hici-rici mnogo rib letati po zraku in v državi Cici-rici kure s štirimi nogami.

Kaj misliš dragi striček Matic, kaj je bilo temu peresu? Ali je tako zelo lažljivo, ali je znorelo ali ga je samo luna trkala? Pozdravlja Te

Maruša Volk, Stožice 171 p. Ježica
uč. I. mešč. razr. v Ljubljani.

Nemogoča zgodba. Ko sem bil še majhen, sem se peljal z mojim pradedom v neko vas. Dospela sva po večurni vožnji na cilj. Tedaj je bilo že temno in mesec je svetlo sijal na nebu. Kar je voz zavil z bliskovito naglico počasi okoli vogala nekega kozolca. Ker sem bil že hudo zaspan sem šel spat. Zaradi predolgotrajnega počitka sem vstal, pogledal skozi okno in kaj sem videl: Po kupu peska se je smučal z drsalkami ustreljen kozel. Nato sem se šel igrati na zeleno trato, ki pa je bila rdeče pobarvana. K meni je prišla 13 letna starka, ki mi je dala z maslom namazano jabolko. Tega sem se tako najedel, da mi je počil trebuh in moral sem se ločiti s tega lepega sveta. Dragi stric Matic, ker se šele prvič oglašam, ne vrzi te zgodbe v koš.

Branko Repič, 4. razr. osn. šole,
Kamnik.

Dragi stric Matic! Čeravno naju loči meja, Te vendarle prosim, da sprejmeš tudi mene v krog Jutrovčkov. Stric mi je napravil smučke, ki so prav podobne železniškim tračnicam. Če jih pritrdim na noge, zbežijo kar same od sebe iz hriba na hrib, čez drn in strn. S temi smučkami tudi lahko smreko zajaham, ki se ponižno ukloni. Kadar se naveličam tega smučanja, si privedem smučke na glavo in vidim ves svet narobe.

Durja Slavko, uč. II. razr. obrtne šole,
Marghera, Via Paolucci 62, Venezia.

Dragi stric Matic! Pretekli teden se je zgodilo v Savinjski dolini veliko čudo. V torek zjutraj je pričela teči Savinja v Celju nazaj proti Solčavi. S tremi svojimi sošolci smo sedli v čoln in se peljali proti gornji Savinjski dolini.

Tam kjer stoji Mozirje je blizu Savinje veliko močvirje. V tem močvirju je bilo polno velikih krokodilov. Ko so krokodili zagledali naš čoln, so prilezli v Savinjo da bi nas napadli, mi pa smo vzele v roke loke in puščice ter smo vse krokodile postreljali. Po tem boju smo nadaljevali pot, in pripluli v Solčavo. Zelo smo bili veseli, ko smo videli, da teče Savinja po strmini na vrh gore Olšave, na katero smo se tudi mi popeljali s čolnom. Tam smo se podali na suho, ker je Savinja tekla v globok prepad. Na vrhu Olšave je bil čudovit lep pragozd, v katerem so rastle datlji, smokve in pomaranče. Po tem gozdu se je preganjalo polno malih in kričavih opic, in raznih pisanih ptičev. Ko smo se najedli datljev smo šli v Solčavo. V Solčavi smo si izposodili dva velbloda, in odjezdili nazaj v Celje.

Kadar bo Savinja zopet tekla nazaj, bomo povabili tudi tebe stric Matic da se udeležiš čudovitega potovanja.

Blagotinšek Miloš, učenec II. a r. os. š. v Celju.

Dragi stric Matic! Vsi ljudje morajo delati, ker si morajo z delom služiti vsakdanji kruh. Družinski očetje morajo delati, da vzdržujejo družino. Od poljskega delavca do uradnika se vsi trudijo za zaslužek. Poljski delavci seveda zaslužijo manj kakor pa uradniki ki so šolani. Vsi ljudje bi morali z veseljem delati in posnemati marljivo čebelico. Prigovor pravi: »Pridne roke so zlata vredne!« Srčno Te pozdravlja **Zavr! Janez, dijak I. d razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani.**

Dragi stric Matic! Letošnje božične praznike smo se odpravili s prijatelji-co Jelko in njenim bratom Miku-Packonom v daljno Afriko.

Ker nismo imeli mnogo denarja, smo se odločili, da se popeljemo v Afriko z najnovejšim in najhitrejšim vozilom, to je z metlami. V ta namen smo kupili pri stari ženi tri velike čarovniške metle. Takoj smo se poslovili od domačih, zajahali metle in se odpeljali

na jug. Še nismo preleteli pol pota, že se je pokvarila metla Miku-Packonu. Zato smo se odločili, da mu njegova sestra Jelka odstopi svojo metlo, ona pa prisede k meni. Ali metla Mike-Packona ni mogla držati, zaradi njegove debelosti, saj je tehtal cela dva kilograma, zato se je prelomila. Hitro se je prijel najine metle in tako vsi trije strmoglavili na zemljo. Midve sva na srečo padli na kup gnoja in se tako rešili.

Kje pa je ostal Miku-Packon, tega še danes ne vem.

Nevenka Vošnik, dijakinja ? razr. I na Vrhniki, Cankarjev trg št. 1.

Lovca Slavko Murkič. V gozdu pod jablano je imel svoje stanovanje gospod Slavko Murkič, znan po vsem svetu kot najboljši lovec. Leno se je pretegnil po postelji, ko mu je sonce posijalo na obraz. Bil je lep, dečeven dan zato se je namenil gospod Murkič odriniti na lov v bližnjo Saharo ob Lednem morju. Oblekel si je trak obul bele čevlje, na glavo si pa posadil cilindar. Pozabil pa ni na pasje bombice, ker je kot najboljši lovec vedel, da se da edino z njimi ubiti divjega petelina. Kmalu jo je primahal v Saharo, kjer se je pred nekaj dnevi razcvetelo sadno drevje. Prepevajoč, je kmalu zapazil na cvetoči jablan krasnega rogatega petelina. Vrgel je pasjo bombico in z drevesa se je zvrnil štirinogi petelin. V tej neizrečeni sreči je gospod Murkič tako poskočil, da se je vdrl v zemljo kjer še do danes tiči, ako ga še ni kdo rešil.

Nuša Pajk uč. IV. a razr. drž. real. gimn. v Celju

Nemogoče zgodbe. Ko sem bila stara 80 let, sem šla v gozd, tam me je srečal volk z železno glavo. Potem sem šla naprej in prišla sem do potoka tam sem srečala zajca takoj sem ga ustrelila. Ko je bil zajec mrtev se je spremenil v lepega konjička. Konjička je jahala prelepa deklica, lepa kot no mladni cvet in kmalu je izginila. Potem sem šla naprej prišla sem do enega gradu, ta grad se je svetil od samega zlata in srebra. Na vrtu je bilo polno zlatih in srebrnih rož, začela sem jih nabirati naenkrat zagledam pred seboj medveda z zlato krono na glavi.

Prislan Poldka, IV. razr. lj. šole v Braslovčah.

Pomlad

Travniki so že zeleni
s cvetjem zalim okrašeni.
Otroci na polje gredo
in rožice nabirajo;
pojejo in vriskajo
prve cvetke k sebi stiskajo.

Varl Jožef, učenec II. razr. v Kranju.
Jutrovčki pišejo

Listnica uredništva

Križanke in uganke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Vdovič Alojzij, uč. V razr. v Bohinjski Bistrici; Vošnik Nevenka, dijakinja 7 razr. na Vrhniki (navedi v svojih pisemih zmerom tudi razred, ki ga obiskuješ); Marion Fleré, uč. IV a razr. v Ljubljani, Domobranska ul. 1; Maštinšek Ivan, dijak 7 razr. v Mariboru Maistrova ul. 18; Ertl Marica, uč. IV. razr. v Ljubljani, Kocenova ul. 11; Zavrl Janez, dijak I. d razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani; Omahne Branislava, dijakinja I. a razr. drž. real. gimn. v Celju; Kusian Marija, uč. I. razreda mešč. šole pri Šolskih sestrah v Celju; Francka Požar, uč. 7 razr. v Bazovici v Italiji; Skoberne Helena, Kolšek Jožica, Dermač Cirila, Omladič Franc, Žorž Gizela, Ožir Anica, Hribernik Marija, Masilo Ivica, Rudl Jožica, učenke in uč. IV razr. ljudske šole v Braslovčah.

Repičeva Nada, dijakinja III razr. mešč. šole v Kamniku: Napiši spis o mamutu čimprej v prozi! Stric Matic ga bo takoj objavil, saj bo zanimal vse Jutrovčke.

Manica:

Metkin kolač in še nekaj

»Mamica, ali bom smela na veliko soboto spremljati Katro, ko bo nesla k blagoslovu? Lepo prosim, mamica!«

»No ker te mi je včeraj gospod učitelj tako lepo pohvalil, naj pa bo!«

»Jej he-hej,« je vsa srečna zavrisкала živahna sedemletna Metka in padla svoji dobri materi okrog vratu.

»Jelite mamica, moj kolaček bova tudi priložili v jerbas!«

»Seveda, seveda! Le kar pridna budi! Bomo že napravili, da bo prav.«

O kako nestrpno je Metka čakala na soboto... Končno jo je le dočakala in tedaj je deklica doživela res izredno presenečenje. Mamica je namreč na skrivaj kupila pleteno košarico, položila vanjo nalašč za Metko spečen kolaček, priložila nekaj pirhov in jabolk in vse lepo pokrila z malim pisanim prtičkom. Ko je potem še služkinji Katri napolnila jerbas z vsemi potrebnimi dobrinami, je poklicala Metko in pokazala na košarico:

»Da ne boš hodila prazna poleg Katre, sem tudi zate pripravila tole!«

Metki se je kar širil okrogli obrazek in v nepopisni sreči so ji zasijala modra očesa:

»O mamica, kako ste dobri... Hvala, lepa hvala!«

Mati, ki je bila vesela otrokove sreče, se je nasmehnila in odomnila:

»Čas bo že Poišči Katro in odnesita! Pri farji že prihrkava. Da ne zamudita!«

Metka skoči na dvorišče po Katro. Urno premenjata nekaj obleke in hajdi vsaka s svojim sladkim tovorom proti farni cerkvi.

Izza hišnega ogla pa prav tedaj pokuka Metkin dve leti starejši bratec Nejče. Potuljeno zre za odhajajočima in preko širokega obraza mu šine poreden nasmeh.

Ko Katra in Metka prispeta v cerkev, stoji po tleh že vse polno jerbasev in košar. Jej, kar lepo je videti,

Farni kaplan pristopi in začne blagoslovljati. Da bi blagoslov lažje dosegel darove, Katra pri na jerbasu nekoliko odmakne. Metka to opazi in takoj dvigne pri s svoje košarice, ali — o-joj!

Prav na vrhu košarice, čez kolaček je položena — krtača, s katero sta si s Katro pred odhodom čistili obleko. Dekletce vse preplašeno pocuka Katro in kaže na krtačo.

Katra se skoro na glas zareži in urno pokrije Metkino košarico.

Blagoslov je bil kmalu v kraju in cerkev se je hitro izpraznila.

Domov grede je našima znankama tekel pomenek samo o krtači. Obe sta bili enih misli: to je napravil Nejče in nihče drugi!

Seveda je sledila potem pritožba materi in očetu. Mati je zmaievala z glavo, oče je pa samo pokimal:

»Že prav!»

Zvečer posede vsa družina okrog mize. Pred vsakega je položen krožnik. Oče pristopi, odgrne že tam pripravljeno jerbas, začne rezati in deliti po krožnikih šunko, kolač, pirhe in jabolka. Le Nejčev krožnik ostane — prazen. Nejče čaka in čaka, ko pa odmolijo in začnejo jesti, miho zavjaka:

»Očka, ali meni pa nič?»

Tedaj oče poseže na polico po krtačo in jo položi predenj na krožnik:

»Nejče, tole si poslal k blagoslovu, in zdaj tudi tole jej!»

Vsa družina se pomuza mlademu grešniku, ki postane na mah ves rdeč v obraz. Iz oči se mu vsujejo solze in glasno zahtli:

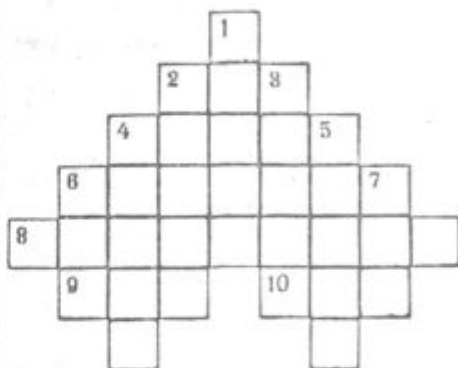
»Oče, saj ne bom nikoli več!»

Oče mu požuga:

»Tudi jaz mislim, da se ne boš več drznil počenjati takih norosti, zato greš nocoj spat brez večerje. Kazen si zaslužil in prestal jo boš!»

Nejče ni več prosil. Predobro je poznal očeta. Pač pa se je tisti večer prav kmalu izgubil pod odejo ter po dolgem ihtenju ves skesan zaspal.

Velikonočna križanka

Vodoravno: 2. prostor v cerkvi; 4. morski ptič; 6. seznam praznikov; 8. praznik; 9. sorodnik; 10. kraj blaženih.

Navpično: 1. pristojbina; 2. ptič; 3. varnostni organ; 4. naš pesnik in dramatik (* 1887); 5. pokrajina v Jugoslaviji; 6. del pokore; 7. skupina žuželk.

Kvadrat III

1	2	3	4
		N	
2			
3	N	E	P
4			O

1. glasbilo; 2. sivko, simbol lenobe; 3. —; 4. cvetni grm s trnjem.

Rešitev kvadrata II

1. snop; 2. nebo; 3. obal; 4. polž.

Rešitev satovnice

1. pomlad; 2. lgpata; 3. premog; 4. kolmež; 5. pokora; 6. žerjav.